

**ŽUPA BEZGREŠNOG ZAČEĆA BDM VALPOVO
SLUŽBA RIJEČI**

14. nedjelja kroz godinu – C – 6. srpnja 2025.

PRVO ČITANJE:

Iz 66,10-14c

Evo mir ću na njih kao rijeku svratiti.

Čitanje Knjige proroka Izaije

Veselite se s Jeruzalemom,

kličite zbog njega svi koji ga ljubite!

Radujte se, radujte s njime,

svi koji ste nad njim tugovali,

da se nadojite i nasitite

na dojnama utjehe njegove,

da se nasišete i nasladite

na grudima krepčine njegove.

Jer ovo govori Gospodin:

»Evo, mir ću na njih kao rijeku svratiti

i kao potok nabujali bogatstvo naroda.

Dojenčad ću njegovu na rukama nositi

i milovati na koljenima.

Kao što mati tješi sina,

tako ću i ja vas utješiti

– utješit ćete se u Jeruzalemu.«

Kad to vidite, srce će vam se radovati

i procvati će vam kosti ko mlada trava.

Očitovat će se ruka Gospodnja na njegovim slugama.

Riječ Gospodnja.

OTPJEVNI PSALAM:

Ps 66,1-3a.4-7a.16.20

Pripjev: Kliči Bogu, sva zemljo!

Kliči Bogu, sva zemljo,

opjevaj slavu imena njegova,

podaj mu hvalu dostojnu.

Recite Bogu:

»Kako su potresna djela tvoja!«

»Sva zemlja nek ti se klanja i nek ti pjeva,

neka pjeva tvom imenu!«

Dodite i gledajte djela Božja:

čuda učini među sinovima ljudskim.

On pretvori more u zemlju suhu

te rijeku pregaziše.

Stoga se njemu radujmo!

Dovijeka vlada jakošću svojom!

Dodite, počujte, svi koji se Boga bojite,

pripovjedit ću što učini duši mojoj!

Blagoslovljen Bog koji mi molitvu ne odbi,

naklonosti ne odvрати od mene!

DRUGO ČITANJE:

Gal 6,14-18

Ja na svom tijelu nosim biljege Isusove.

Čitanje Poslanice svetoga Pavla apostola Galaćanima

Braćo: Bože sačuvaj da bih se ičim ponosio osim križem Gospodina našega Isusa Krista po kojem je meni svijet raspet i ja svijetu. Uistinu, niti je što obrezanje niti neobrezanje, nego – novo stvorenje. A na sve koji se ovoga pravila budu držali, i na sveg Izraela Božjega – mir i milosrđe!

Ubuduće neka mi nitko ne dodijava jer ja na svom tijelu nosim biljege Isusove!

Milost Gospodina našega Isusa Krista s duhom vašim, braćo! Amen.

Riječ Gospodnja.

EVANĐELJE:

Lk 10,1-12.17-20

Počinit će na njemu mir vaš.

Čitanje svetog Evanđelja po Luki

U ono vrijeme:

Odredi Gospodin drugih sedamdesetdvojicu učenika i posla ih po dva pred sobom u svaki grad i u svako mjesto kamo je kanio doći. Govorio im je: »Žetva je velika, ali radnika malo. Molite dakle gospodara žetve da radnike pošalje u žetvu svoju. Idite! Evo, šaljem vas kao janjce među vukove. Ne nosite sa sobom ni kese, ni torbe, ni obuće. I nikoga putem ne pozdravljajte. U koju god kuću uđete, najprije recite: 'Mir kući ovoj!' Bude li tko ondje prijatelj mira, počinit će na njemu mir vaš. Ako li ne, vratit će se na vas. U toj kući ostanite, jedite i pijte što se kod njih nađe. Ta vrijedan je radnik plaće svoje. Ne prelazite iz kuće u kuću.«

»Kad u koji grad uđete pa vas prime, jedite što vam se ponudi i liječite bolesnike koji su u njemu. I kazujte im: 'Približilo vam se kraljevstvo Božje!' A kad u neki grad uđete pa vas ne prime, iziđite na njegove ulice i recite: 'I prašinu vašega grada, koja nam se nogu uhvatila, stresamo vam sa sebe! Ipak znajte ovo: Približilo se kraljevstvo Božje!' Kažem vam: Sodomcima će u onaj dan biti lakše negoli tomu gradu.«

Vratiše se zatim sedamdesetdvojica radosni govoreći: »Gospodine, i zlodusi nam se pokoravaju na tvoje ime!« A on im reče: »Promatrah Sotonu kako poput munje s neba pade. Evo, dao sam vam vlast da gazite po zmijama i štipavcima i po svoj sili neprijateljevoj i ništa vam neće naškoditi. Ali ne radujte se što vam se duhovi pokoravaju, nego radujte se što su vam imena zapisana na nebesima.« Riječ Gospodnja.

14. nedjelja kroz godinu – C – 6. srpnja 2025.

Isus šalje sedamdesetdvojicu na put. Trebali su otići u svako mjesto kamo je on namjeravao doći. I onda im kaže: „Ne nosite sa sobom ni kese ni torbe, ni obuće...“ Krasno, rekli bismo! Pa od čega biti ljudi trebali živjeti sve to vrijeme? Isus daje jednostavan naputak. Neka svakoj kući u koju uđu požele mir, te ako budu prihvaćeni, neka tamo ostanu, jedu i piju, jer je vrijedan radnik svoje plaće. Eto. *Vrijedan je radnik svoje plaće.* Kako to razumjeti?

Rekao bih da Isus ovim svojim naputkom izbjegava dvije krajnosti. Prva je krajnost danas, izgleda, veoma proširena, a dade se sažeti u pravilo: „Zaraditi po svaku cijenu“. Tu je važna samo korist onoga koji se tim poslom bavi. Pri tome nije važno koliko netko drugi zbog toga trpi, jer zarada je u tome slučaju iznad svega: iznad obitelji, prijateljstva, moralnih zakona, vjere...

Druga je krajnost manje uočljiva. Sastoji se u tome da nekome kao uopće nisu važna materijalna dobra. Eno i novine znaju zadivljeno primijetiti kako netko sve svoje usluge daje besplatno, kako

neke crkvene zajednice od svojih članova ne traže nikakve priloge, nego naprotiv dijele i dijele. Pa od čega se uzdržavaju, rekli bismo, baš kako netko duhovito primijeti: „Ne živi čovjek samo od kruha - nego i od mesa!“ Razumjet ćemo njegovo razmišljanje: naravno da čovjek živi od svake riječi što izlazi iz Božjih usta, ali mi u ovome tijelu živimo i od kruha svagdanjeg. Tijekom povijesti bilo je u Crkvi isuviše pokreta koji su prezirali sve zemaljsko i govorili isključivo o dobrima drugoga svijeta zaboravljajući kako Bog na koncu svakoga dana stvaranja „vidje da je dobro“ ono što je stvoreno.

Današnje nam evanđelje daje jednostavan i spasonosan put. Učenici odlaze na put s prvenstvenom željom i voljom da donesu Božji mir i svjetlo evanđelja. To im je prva briga, oko toga prvenstveno nastoje - da budi nositelji mira. Isus im želi reći da ne budu tjeskobno zabrinuti ni za novac, ni za smještaj, ni za hranu i piće. Neka budu mirni. Već će ih ljudi primiti u svoje kuće, dat će im hrane i pića. Neće ni u čem oskudijevati. I oni sve to mogu mirno primiti, jer „vrijedan je radnik svoje plaće“. Nije u pitanju milostinja nego plaća za učinjenu službu. I Isus se tako ponašao. Istina, govorio je da je njegovo jelo vršiti volju svoga nebeskog oca, ali je bio i na svadbenoj večeri u Kani Galilejskoj, bio je na gozbi kod Zakeja, Šimuna i kod Marte i Marije, dopustio je da njemu i njegovim učenicima neke žene poslužuju iz svojih dobara.

To je i naš put. Sa zahvalnošću primamo Božje darove, svjesni u isto vrijeme da ne živimo samo od kruha, nego od svake riječi što izlazi iz Božjih usta, baš kako veli mudra molitva Crkve: „Bože,... umnoži u nama svoje milosrđe, da se po tvom promislu i vodstvu tako služimo zemaljskim dobrima te srcem prionemo za nebeska.“

Zvonko Pažin